

[Oluf Pedersen.]

var bedre, om andre lærte af os — specielt naturligvis af Danmarks Retsforbund.

Det danske Folk er et meget fredeligt Folk, men det skal dog ikke lade sig hundse af hjemlige Storpralere som dem, der skriver i „Fædrelandet“. Jeg indskyder den Bemærkning, at personlig er jeg imod at forbyde dette Blad; Folk naar nok til selv at vurdere Bladets Usandheder.

Det er saaledes i Danmark, at det er Flertallet, som skal raade. Dette er ethvert Folkestyres Grundlag, og det er for saa vidt ogsaa det nye Tysklands. Men Flertallet har ikke alene Rettigheder, det har ogsaa Pligter. Det er Flertallets Pligt at træffe sine Afgørelser ud fra Hensynet til alles Tarv, uden Hensyntagen til sine egne særlige Interesser. Der er nemlig stor Forskel paa Flertalsstyre og Folkestyre, og jeg har den Mening, at her var vi kommet paa Afveje.

Det virkelige Forhold er da ogsaa, at vi med det den 2. Juli etablerede nationalt danske Samarbejde har brudt med Teorien om det partipolitiske Klassestyres Velsignelser. Stemmekøbspolitikken er slut. I Dag faar den kun Tilslutning fra det yderst kortsynede kommunistiske Parti, som fortsat sværger til Klassekampen. Desuden er der nogle Stykker, som har sluttet op omkring Danmarks grelleste Klassepolitikker, Hr. Knud Bach, dog sikkert uden at de alle ved, hvad det er, de gør.

Med andre Ord, i det nationalt danske Samarbejde er ingen lukket ude. Der deltagere heri alle de Partier, som staar paa dansk Folkestyres Grund. De, der staar udenfor, er kun dem, der selv har lukket sig ude af det danske Folkefællesskab. Naar det danske Folk ser paa de udelukkede som en Slags spedalske, saa er det de udelukkede egen Skyld, og de har intet at beklage sig over. Jeg kan henvise til en bestemt Dag, da de aabent og klart placerede sig. Deres Placering skete den 28. Maj, da Folketinget vedtog en Dagsorden, hvori det udtalte, „at der ikke skal administreres ud fra Særinteresser, men ud fra Ønsket om Varetægelse af alles Tarv og dermed Helhedens Vel“. For denne Dagsorden stemte alle de 5 nu samarbejdende Partier. Imod stemte kun Bondepartiet og Frits Clausens Parti. Fraværende var nogle Partier, nemlig dels Kommunisterne, der mener, at de kan leve højt paa visse Særinteresser, uden at de dog tør gaa aabenlyst med de andre, samt vor Løsgænger.

Om denne, som nu har dannet sit eget Parti, hvorom han i øvrigt i Gaar meddelte os i sit Blad, at Partiet arbejdede med Un-

derskud, skal jeg nøjes med at give den faktiske Oplysning, at han ikke blot er ekskluderet af Gruppen og af Danmarks Retsforbund, men endog undsagt af sine personlige Vælgere og derfor i Dag ikke er Repræsentant for andre end sig selv.

Danmarks Retsforbund har paa sit Landsmøde, hvortil ethvert Medlem kan faa Adgang og deltage i Afstemningen, enstemmigt anerkendt det af de 5 Partier paa Rigsdagen indgaaede nationalt danske Samarbejde. Den paagældende Udtalelse sluttede med skarpt at sige: „Tiden kræver Samling af det danske Folk. Paa Folkestyrets Grund vil vi sikre den nationale Selvstændighed, den enkeltes personlige Frihed og Folkets fælles Rettigheder.“

Retsforbundets Stilling er klar: Vi ønsker en Politik til alles Tarv, og vi har vor Mening om, hvordan en saadan Politik skal føres, men vi er rede til fordomsfri Drøftelse ogsaa af andres Opfattelse.

Naar de 5 Partier, omfattende 211 af Rigsdagens 225 Medlemmer, nu har en Regering, som disse Partier staar bag, saa lyder det utroligt, at der kan være Tvivl om, at dette skulde være Udtryk for Folkets Vilje, og man er ligefrem imponeret af, at der kan være Folk, som gider spille deres Tid med at lave deres private Ministerliste. Et enkelt fantastisk Projekt skal lige nævnes, fordi det ikke blot havde den mere end rigelig omtalte Hr. Knud Bach som Statsminister, men havde Jørgen Sehested som Justitsminister.

Vi fik herom sendt et lidt smudsigt Skrift: „Rene Folk med rene Hænder“. Der var heri en Mængde Beskyldninger, saadan at man paa Forhaand maatte kunne tro, at det maatte være Løgn og Digt alt sammen, og jeg blev meget forundret, da jeg samme Dag modtog en Skrivelse fra det ærede Medlem Hr. Hartel og fra Landstingsmand J. S. Foget, hvori disse skrev, at det ikke var dem personlig, som var underkøbt, men at det var selve L. S.-Bevægelsen, som var betalt. Jeg synes ikke, at dette er moralsk opløftende, og ingen tør vist benægte, at det i alt Fald ikke udelukker Korruption.

Derfor saa jeg ogsaa med en vis Tilfredshed, at det ledende L.S.-Blad, „Ringkøbing Amtstidende“, søgte at gøre L.S.-Bevægelsen fri for Hr. Sehested, idet Bladet skrev: „Det er muligt, at Sehested paa mange Maader har gavnet L.S., men det er givet, at det har skadet L.S. betydeligt, at Hofjærgemesteren til Broholm i Offentlighedens Opfattelse spillede en fremtrædende Rolle i L.S., skønt Forholdet dog er